

[Birte Weiss]

tagelse, at der foregår en vis konkurrence imellem provinsradioen og København. Danmarks Radios monopol er i realiteten kun en formel skal. Der konkurreres på livet løs på både emner og kvalitet, men vel at mærke uden at det går ud over alsidigheden i det samlede programudbud.

Argumentet om, at det ustyrlige politiske radiatoråd – for en ordens skyld skal jeg nok sige, at dette være sagt i citationstegn – skal have så lidt som muligt at styre, duer heller ikke i forbindelse med de to lovforslag, for begge to opererer med radiatoråd, som også har en politisk repræsentation.

Om ønskerne om at få politikerne ud af radiatorådet skal jeg i øvrigt blot sige, at vi i socialdemokratiet erkender svaghederne i det nuværende system eller sagt lidt mere præcist: vi beklager, at der er politikere, som misbruger radiatorådet til at lave felttog for deres egne partipolitiske synspunkter i stedet for at stå vagt om kreativiteten, om kvaliteten og om alsidigheden i Danmarks Radio. Vi har imidlertid endnu ikke set forslag til en ændring af radiatorådets sammensætning, som fjerner faren for en politisering, højst nogle, som vil gøre politiseringen mindre åbenlys. Vi fastholder derfor den nuværende styring af Danmarks Radio, så længe man ikke har kunnet finde på nogen bedre forslag.

Det fjerde argument – det går jo på, at vi får reklamerne alligevel via Tyskland og snart også via satellitter – er der for så vidt lidt mere kød på. Oveni lægges de opinionsundersøgelser, som har vist, at et flertal i den danske befolkning går ind for et reklamefinansieret TV 2. Om dem skal jeg blot sige, at spørgeteknikken i den forbindelse jo ikke er ganske uvæsentlig. Havde man spurgt omvendt, f.eks.: hvad vil De helst have: »Mata-dor« eller tandpastareklamer? – så ville billedet sandsynligvis nok have været en smule anderledes.

Der er imidlertid én helt væsentlig oplysning, som hidtil ikke har spillet nogen særlig stor rolle i debatten om det såkaldt reklamefinansierede TV, og det er, at det i realiteten er helt urealistisk at forestille sig, at reklamerne, sådan som ministeren også var inde på det, kan klare økonomien alene. Der skal under alle omstændigheder store millionbeløb til – formentlig fra staten, kan jeg forestille mig – til at oprette og drive et TV 2.

Vi har bemærket, at de konservative i forslaget understreger, at man ønsker reklamerne sendt i blokke uafhængigt af de redaktionelle udsendelser. Det kræver imidlertid ikke ret meget fantasi at forestille sig, at det i en økonomisk vanskelig tid vil være fristende at ændre ved disse regler, sådan at man får flere reklamekroner i kassen ved at flytte det ind i de enkelte udsendelser. For at vi kan få tingene sat ind i en realistisk ramme, så vil jeg godt oplyse, at i Finland har man ikke fået mere end 250 mill. kr. ind på foretaget, og dér har man været nødt til ikke blot at have reklamer i blokke, men at få dem ind både før udsendelserne, flere gange midt i udsendelserne og efter udsendelserne.

Med afvisningen af disse 4 argumenter være naturligvis ikke sagt, at vi i socialdemokratiet er entydigt tilfredse med Danmarks Radio på det nuværende udviklingstrin. Vi ser meget gerne, at der bliver oprettet et TV 2, så snart der er penge til det. Med endnu en TV-kanal vil den allerede eksisterende konkurrence mellem afdelinger og redaktioner blive suppleret.

Vi kunne godt tænke os, at denne TV-kanal bl.a. blev det naturlige hjemsted for en øget samproduktion mellem de nordiske lande, bl.a. som alternativ til den voksende tyske påvirkning. Vi kunne også godt tænke os, at regionalradioernes udvikling til også at være TV-producerende med fordel kunne kanaliseres ind på et TV 2, i starten måske kun med nogle ganske få månedlige udsendelser pr. region, men efterhånden som pengene kommer til stede i større omfang.

Pointen i alt dette er, at socialdemokratiet gerne ser en konkurrence på kvalitet i æteren, men at vi fortsat finder det vigtigt, at ættermidierne er samfunds- og forbrugerstyrede. Denne kombination kan man naturligvis lave på flere forskellige måder. Vi vil, når den tid kommer, være villige til at drøfte, hvordan de to interesser bedst kan blive kombineret til fordel for fantasien, til fordel for kvaliteten og til fordel for oplysningsværdien i radio- og TV-programmerne.

Øllgaard (V):

De to lovforslag, vi her behandler, er begge motiveret med, at vi har behov for større alsidighed, bedre kvalitet og friere debat. Vi husker, at centrum-demokraternes lovforslag,